

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **I. B.**, zastoupena Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2015, č. j. KrÚ 76207/2015/ODSH/14, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 12. 10. 2016, č. j. 61 A 5/2016 – 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobkyně kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) ze dne 12. 10. 2016, č. j. 61 A 5/2016 – 68, (dále jen „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2015, č. j. KrÚ 76207/2015/ODSH/14, (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic, odboru správních agend, oddělení přestupků (dále jen „správní

orgán prvního stupně“) ze dne 1. 7. 2015, č. j. OSA/P-433/15-D/33, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona. Žalobkyně se měla porušení dopustit tím, že dne 23. 2. 2015 v 8:43 hodin, na pozemní komunikaci, silnici I/36 v Pardubicích řídila ve směru jízdy od Hradce Králové osobní automobil tov. zn. Peugeot, reg. zn. vozidla X, přičemž překročila v tomto místě (měřeno v km 24, 5) dopravní značkou B 20a) upravenou nejvyšší povolenou rychlost 80 km/h o 32 km/h, když policejní hlídkou byla naměřena rychlost vozidla 112 km/h (po odečtu povolené odchylky měření). Za uvedený přestupek byla žalobkyni podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, v souladu s § 11, § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 3.500,- Kč a dále podle § 79 odst. 1 téhož zákona, paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu. Krajský soud **napadeným rozsudkem** žalobu zamítl.

S jednotlivými žalobními námitkami se krajský soud vypořádal následovně. Důkaz vyjádřením Českého metrologického institutu (dále jen „ČMI“) krajský soud odmítl pro nadbytečnost, neboť se jednalo o vyjádření ČMI v jiné věci, k jinému skutkovému stavu, což potvrzuje vyjádření ČMI dodané žalovaným. Výslech policisty, který měření rychlosti vozidla provedl, byl proveden řádně a v dostatečném rozsahu pro zjištění skutkových okolností rozhodných ve věci. Pokud šlo o námitku neprůkaznosti měření, krajský soud se ztotožnil s posouzením věci žalovaným, neboť měření bylo provedeno k tomu způsobilým, platně kalibrovaným laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI, a to k měření proškoleným policistou nstržm. J. B., který byl řádně vyslechnut a ve své výpovědi průběh měření, výsledek, ztotožnění vozidla i řidičky potvrdil, jakoukoliv chybu měření výslovně vyloučil.

Krajský soud dále neshledal případným poukaz žalobkyně na judikaturu ve vztahu k identifikaci vozidla jiným způsobem než pomocí reg. zn. vozidla. Jedná se o takový typ laserového měřícího zařízení, k jehož funkčnosti se již v minulosti Nejvyšší správní soud vyjádřil, když pokud by k chybě měření došlo, pak by výsledek měření nebyl zobrazen. Proto ani tvrzení o záměrném kříži na spodní hraně vozidla a o snížené kvalitě fotografií nemohou mít na posouzení použitelnosti výsledku provedeného měření vliv. Střed záměrného kříže byl umístěn na vozidle žalobkyně, nikoliv pod vozidlem či na jiném vozidle či snad v jeho bezprostřední blízkosti. Kvalita fotografie by mohla mít vliv pouze na identifikaci reg. zn. vozidla, avšak výpovědí zasahujícího policisty byla jakákoliv rozumná pochybnost o identifikaci měřeného vozidla vyloučena.

Pokud šlo o zpochybnění místa spáchání přestupku, pak byl proveden důkaz listinami obsahujícími výtisk výřezu mapy - pozemní komunikace I/36 v Pardubicích, včetně uvedení km. Z těchto mapových podkladů vzal krajský soud za prokázanou existenci místa, které je uvedeno jako místo spáchání přestupku. Námitku vznesenou při jednání soudu, že žalobkyně mohla jet touto komunikací „opakovaně“ nelze ve spojení se zachycením času spáchaného přestupku hodnotit jinak než jako účelovou, nadto se jedná o námitku neuplatněnou řádně v žalobě. Podle krajského soudu bylo prokázáno dostatečné

místní vymezení skutku, které s jeho časovým určením a popisem způsobu spáchání zajišťuje nezaměnitelnost skutku, což je klíčové z důvodu zachování zásady *ne bis in idem*. Nemůže být proto ani úspěšná námitka žalobkyně o nepříslušnosti dotčených správních orgánů, založená na hypotéze, že se snad mělo jednat o pozemní komunikaci I/37. Žalobkyně namítala absenci formy zavinění ve výroku rozhodnutí, tato povinnost je platná a účinná podle § 77 zákona o přestupcích ode dne 1. 10. 2015, zatímco prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 1. 7. 2015. Povinnost uvést počty zaznamenaných bodů ve výroku nelze dle krajského soudu dovozovat z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, neboť takovou okolnost vyslovil rozšířený senát pouze ve vztahu k právní úpravě *de lege ferenda* z důvodu vhodnosti, nikoliv jako povinnost vyplývající z platné právní úpravy.

K námitce nedostatečného sdělení obvinění, a to pro absenci hrozící sankce za přestupek, krajský soud uvedl, že žalobkyně byla zastoupena zmocněncem, Ing. M. J., který opakovaně zastupuje přestupce v obdobných věcech dopravních přestupků. Ve spojení s právní kvalifikací skutku, jak byla uvedena ve sdělení obvinění, nesdílel krajský soud názor žalobkyně, že tato byla zkrácena na právu řádně a účinně se hájit v řízení o přestupku. Výše uložené pokuty byla řádně zdůvodněna, a to charakterem komunikace - rušná komunikace, intenzitou závažnosti protiprávního jednání dané typové skutkové podstaty (překročení rychlosti o 40 % povolené rychlosti), naproti tomu bylo zohledněno, že nedošlo k následku v podobě újmy na zdraví či majetku. Krajský soud dal žalobkyni za pravdu v tom, že žalovaný pochybil, pokud k její žádosti neposkytl informaci, kdo je oprávněnou úřední osobou ve věci, tato vada však neměla vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Ani námitku „souhrnného zjištění“ krajský sod neshledal důvodnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala **kasační stížnost** s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka namítá nesprávné posouzení právní otázky, zda záměrný kříž při měření rychlosti vozidla musí být zaměřen na měřené vozidlo anebo nikoliv, a zda se k zodpovězení této otázky má vést dokazování. Taktéž namítá nesprávnost měření rychlosti vozidla. Záznam o přestupku vykazuje zjevné nestandardnosti, které vedou k pochybnostem o správnosti provedeného měření, jakož i o funkčnosti použitého rychloměru. Záměrný kříž se nachází na záznamu o přestupku (fotodokumentaci přestupku) jen částečně na vozidle a částečně též na vozovce. Vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015 je podstatné pro posouzení, zdali rychlost byla zjištěna řádně. Stěžovatelka považuje neprovedení důkazu vyjádřením ČMI za porušení svého ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces. Krajskému soudu nic nebránilo vyjádření ČMI přečíst na jednání a dovodit závěr, že zaměřovací kříž nesmí být na usvědčujícím důkazu překročení rychlosti umístěn mimo měřené vozidlo, anebo z části mimo měřené vozidlo. Podstatné pro provedení důkazu bylo, zda se vztahoval na typově obdobnou věc anebo nikoliv. Stěžovatelce bylo zamítnutím provedení důkazu znemožněno zpochybnit fotodokumentaci překročení rychlosti.

Kvalita pořízených snímků je snížená, a nelze jednoznačně určit „změřené vozidlo“ jako vozidlo stěžovatelky, neboť nelze přečíst registrační značku. Nelze bez pochybností vyloučit to, že nekvalita snímků byla způsobena poruchou rychloměru. Stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008 – 62. V projednávané věci nelze určit ani značku, ani typ vozidla, ani registrační značku či barvu, proto nelze nijak prokázat, že bylo měřeno právě vozidlo obviněné. Ani policista, který k věci vypovídal, neuvedl konkrétně, že by si byl jistý, že zaměřovací tečku viděl právě na vozidle žalobkyně, a s tímto vozidlem by následně, až do jeho zastavení, vizuálně neustále udržoval kontakt.

Stěžovatelka zpochybňuje odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 -27, a závěr, že pokud by došlo při měření MicoDigiCam LTI k chybě, pak by výsledek měření nebyl zobrazen. Jedná se totiž pouze o vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a.s., vyjádření výrobce, případně distributora soukromoprávního povahy, že jeho výrobky jsou bezchybné, nepovažuje stěžovatelka za objektivní důkaz. Přednost vyjádření ke způsobu měření měla být dána ČMI. Nelze vyloučit, že vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a.s. k věci v roce 2016 by bylo diametrálně odlišné. Odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu zahrnující vyjádření ATS-TELCOM PRAHA, a.s. bylo porušeno právo na předvídatelnost postupu a rozhodnutí krajského soudu.

Stěžovatelka a svědek zastávají názor, že záměrný kříž je zaměřen mimo vozidlo, soudkyně zastává názor, že záměrný kříž je z podstatné části na vozidle. Pokud by Nejvyšší správní soud prováděl dokazování v senátě fotodokumentací přestupku, navrhuje stěžovatelka nařízení jednání. Stěžovatelka dále brojí proti tomu, že fotodokumentace přestupku neobsahuje automatizovaně měřícím přístrojem vyhodnocené údaje o dosažení konkrétní rychlosti, ale výše dosažené rychlosti byla dopsána ručně, respektive pomocí osobního počítače a to do tabulky.

Stěžovatelka dále tvrdí nesprávné posouzení právní otázky, jak má být správně identifikován skutek, v němž je spatřován přestupek, podle stěžovatelky nemá skutková podstata přestupku oporu ve spise. Stěžovatelka námitku, že mohla místem přestupku projet opakovaně, nemohla uvést již v žalobě, jestliže bylo místo přestupku zjištěno až na základě dokazování před krajským soudem. Pokud tedy stěžovatelka projela nějakým místem dvakrát, mohla toto sdělit, až po zjištění tohoto místa a nikoliv dříve, neboť nevěděla, kde se měla přesně dopustit přestupku. Čas přestupku není zaznamenán přímo na fotografii automatizovaným způsobem. Nelze tedy přijmou názor, že ve věci nehrozí překážka „*ne bis in idem*“, neboť nikdo se stěžovatelky při kontrole a ani v průběhu správního řízení neotázal, zda neprojela místem přestupku dvakráte. Úřední záznam o čase jednání není dostatečným důkazem o čase přestupku. Stěžovatelka nadále zastává názor, že místo přestupku je určeno nekonkrétním způsobem. Pokud došlo k přestupku v obci Pardubice, mělo být místo identifikováno např. číslem popisným blízkého objektu. Na pozemní komunikaci v obci nejsou kilometrovníky jako na dálnici, takže stěžovatelka stále neví, za jaké jednání a kde byla odsouzena.

Odůvodnění krajského soudu k námitce absence formy zavinění ve výroku považuje stěžovatelka za nedostatečné, neboť není zřejmé, jakým zákonem mělo dojít k legislativní změně, a jak na tuto změnu pamatují přechodná ustanovení příslušné novely

přestupkového zákona. Krajský soud se nevypořádal s tím, zdali legislativní změna dopadá na rozhodnutí o odvolání vydané 30. 11. 2015, tedy po nabytí účinnosti novely. Podle stěžovatelky měl odvolací správní orgán rozhodnutí po legislativní změně změnit v novém správném znění.

Stěžovatelka dále shledává nesprávné posouzení otázky v tom, nakolik určité má být sdělení obvinění z přestupku a tvrdí vadu řízení spočívající v nedostatečném sdělení obvinění z přestupku a porušení práva na právní pomoc v řízení. Stěžovatelka v žalobě namítala, že nedostatečné uvedení místa přestupku ve sdělení obvinění ztížilo její obhajobu. Ve sdělení obvinění nebylo uvedeno, jaký postih jí hrozí v případě, že bude uznána vinnou. Z toho důvodu nemohla relevantně posoudit, zda postačí zastoupení obecným zmocněncem, nebo zda se raději nemá nechat zastoupit advokátem. Krajský soud dovodil, že správní orgán není povinen poučovat osobu obviněnou z přestupku o tom, jaká sankce jí hrozí, pokud tuto osobu zastupuje Ing. M. J. jako obecný zmocněnec. Tato argumentace není správná, neboť poučení o procesních právech není závislé na tom, zda je zastoupena konkrétně Ing. J., nebo jiným zmocněncem anebo advokátem. Není ani pravdou, že by Ing. J. opakovaně zastupoval přestupce v obdobných věcech. Výše uvedeným postupem správního orgánu bylo porušeno její ústavně zaručené právo na právní pomoc v řízení před orgány veřejné správy.

Stěžovatelka na závěr namítá nesprávné právní posouzení otázky, nakolik má být odůvodněna výše trestu, a tvrdí vady řízení spočívající v neodůvodnění výše trestu. Prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné co do výše sankce, neboť z něj není patrné, jak správní orgán určil výši uložené pokuty. Rozhodnutí neobsahuje žádné úvahy o tom, zda převažují polehčující nebo přitěžující okolnosti, ani to, které okolnosti správní orgán hodnotil jako přitěžující, a které jako polehčující. Správní orgán sloučil úvahy o materiální stránce přestupku s úvahami o výměře sankce. Skutečnosti, které jsou typovými znaky údajného přestupku nelze hodnotit v neprospěch stěžovatelky v rámci výměry sankce, neboť to zakazuje zásada zákazu dvojího přičítání. Úvaha, že „překročení nejvyšší dovolené rychlosti zvyšuje pro společnost nebezpečnost osoby obviněného“, je dle názoru stěžovatelky nepřezkoumatelná pro svou nesrozumitelnost. Krajský soud zaujal názor, že výše uložené pokuty je řádně zdůvodněna a blíže se k argumentaci stěžovatelky nevyjádřil. Stěžovatelka proto nadále zastává názor, že výše trestu nebyla řádně odůvodněna. Stěžovatelka ze všech výše uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a setrvává na svém právním názoru uvedeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že byla podána osobou oprávněnou včas a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatelky v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost **není důvodná**.

Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu „*(f)yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více*“.

Podle § 125c odst. 4 písm. e), „*(z)a přestupek se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i)*“.

Stěžovatelka předně namítá nesprávnost měření rychlosti vozidla, poukazuje přitom na rozdílné názory na to, kde se záměrný kříž nachází. Nejvyšší správní soud ze soudního a správního spisu ověřil následující skutečnosti. Svědek k dotazu obecného zmocněnce, proč je zaměřovací kříž na vozidle obviněné pod přední částí vozidla téměř na vozovce, odpověděl, že to ničemu nevadí, při zaměřování se paprskem vždy dotýká vozidla, kdyby byl paprsek zaměřen mimo vozidlo, tak by změření neproběhlo. Krajský soud konstatoval, že z pořízené fotografie je zjevné, že střed záměrného kříže byl umístěn na vozidle žalobkyně, nikoliv pod vozidlem či na jiném vozidle či snad v jeho bezprostřední blízkosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27, (všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz) ve vztahu k laserovému rychloměru MicroDigiCam LTI uvedl, že pokud měřící zařízení měření provedlo, muselo být postupováno řádně, v souladu s návodem k obsluze. Soud v tomto rozsudku považoval pro posouzení správnosti naměřené rychlosti jako zásadní odborné vyjádření společnosti ATS-TELEKOM PRAHA a. s., z něhož plyne, že pokud došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Pokud by byl zaměřovací bod dán na cokoli nepohybujícího se, ukázala by se rychlost 0 km/hod. Tento závěr byl učiněn za situace, kdy byl záměrný kříž na sloupu pouličního osvětlení. Obdobně dospěl soud k závěru o správnosti záznamu z měření v rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 107/2015 – 50, kdy záměrný kříž na fotografii chyběl. I v případě jiných typů měřících zařízení dospěl Nejvyšší správní soud opakovaně k názoru, že pokud byla rychlost vozidla zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze. (srov. rozsudek ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 As 10/2016 – 47, a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44). V rozsudku ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014 – 60, současně Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „*(v)ýchodisko, (...) že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby v měření měřící přístroj fotografii vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností, jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 22. srpna 2013 č. j. 1 As 45/2013-37, body 30 a 35. Nejvyšší správní soud nevylučuje možnost, že dané východisko je v tomto případě pravdivé, je však nutné je řádně zdůvodnit a prokázat (...)*“. (srov. bod 18) Obdobně v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 38/2016 - 34, soud ve vztahu k věci sp. zn. 3 As 82/2012 upozornil na to, že skutkový stav věci nelze zjišťovat z podkladů, které byly poskytnuty v jiném správním či soudním řízení bez toho, že by byly podkladem rozhodnutí, o jehož přezkum se jedná. (srov. bod 35)

pokračování

V nyní posuzované věci krajský soud zdůvodnil správnost měření na s. 5 s odkazem na průběh měření, a podpůrně odkázal i na věc sp. zn. 3 As 82/2012 s vysvětlením, že se jedná o stejný typ laserového měřícího zařízení. Nelze se tak ztotožnit se stěžovatelkou, že by jí krajský soud odepřel možnost vyjádřit se k vyjádření ATS-TELCOM PRAHA, a.s., neboť krajský soud z tohoto rozsudku pouze podpůrně poukázal na závěr, že v případě chyby měření u zařízení MicroDigiCam LTI by výsledek nebyl zobrazen. V nyní posuzovaném případě krajský soud uzavřel, že střed záměrného kříže byl umístěn na vozidle stěžovatelky, a Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah správního spisu neshledal důvod k tomu, aby sám prováděl dokazování toho, zda byl záměrný kříž na vozidle „z podstatné části", nebo zda byl mimo vozidlo, jak nyní tvrdí stěžovatelka, neboť se ztotožňuje s posouzením krajského soudu. Jako rozhodné skutečnosti vyhodnotil to, že k změření rychlosti zařízením MicroDigiCam LTI došlo, a tento záznam z měřícího zařízení ve spojení se způsobem provedení měření a výpovědí policistu, který měření provedl, nevyvolává žádné pochybnosti o zjištění skutkové stavu. Umístěním záměrného kříže v nyní posuzované věci tak stěžovatelka nemohla úspěšně zpochybnit správnost změřené rychlosti.

K námitce snížené kvality pořízených snímků Nejvyšší správní soud konstatuje následující. Z úředního záznamu sepsaného pprap. H. DiS., který společně s nstržm. B. vykonával službu, ze dne 23. 2. 2015, vyplývá, že „*vozidlo bylo od okamžiku změření rychlosti do zastavení v přímém dohledu. Záměna řidiče nebo vozidla vyloučena.*" Svědek nstržm. B. k dotazu na sníženou kvalitu fotografie odpověděl: „*(...) vím koho jsme změřili, vím které to bylo auto a vím jakou jelo rychlostí (...)*" Fotografie je sice snížené kvality, umožňuje však ztotožnit zachycený automobil s vozidlem stěžovatelky. Nejednalo se tak o případ, kdy ztotožnění vozidla na snímku bylo provedeno pouze na základě informací obsažených v úředním záznamu zasahujícího policisty a v oznámení z přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36, a rozsudek ze dne 29. 3. 2017, č. j. 6 As 304/2016 - 28). Již z napadeného rozhodnutí vyplývá, že ke ztotožnění vozidla došlo i na základě fotodokumentace včetně registrační značky, byť tato nebyla zcela viditelná. V tomto se lze plně ztotožnit s odůvodněním krajského soudu, podle něhož mohla mít kvalita fotografie vliv pouze na identifikaci reg. značky vozidla, avšak výpovědí policisty byla jakákoliv pochybnost o identifikaci vozidla vyloučena. Tuto námitku proto neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

Stěžovatelka dále rozporuje neprovedení důkazu vyjádřením ČMI. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud zdůvodnil, proč nevyhověl tomuto důkaznímu návrhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS). Krajský soud toto odůvodnil tak, že se jednalo o vyjádření ČMI v jiné věci, k jinému skutkovému stavu, což potvrzuje vyjádření ČMI dodané žalovaným. krajský soud měl za to, že výslech policisty byl proveden v dostatečném rozsahu pro zjištění skutkových okolností rozhodných ve věci. Nejvyšší správní soud upozorňuje na vyjádření ČMI na č. l. 61 a 62 soudního spisu: „(...)„*vyjádření ČMI – vyjádření k danému přestupku", které je přiloženo jako příloha u přestupku č. j. DSA: 2835/2016/MŠ s tímto přestupkem nijak nesouvisí, neboť bylo vydáno dne 6. 10. 2015 jako vyjádření k jinému případu. Připojení tohoto vyjádření k přestupku č. j. DSA:2835/2016/MŠ lze považovat za pokus o zneužití vyjádření ČMI*". Nejvyšší správní soud tak neshledal

pochybení v postupu krajského soudu, který odmítl důkaz pro nadbytečnost, neboť jeho rozhodnutí bylo přesvědčivě odůvodněno.

Stěžovatelka v kasační stížnosti brojí proti použití fotografie vozidla se záměrným křížem jako důkazu, ačkoliv výše dosažené rychlosti byla dopsána ručně, respektive pomocí osobního počítače, a to do tabulky. Obdobně namítá i to, že čas přestupku není zaznamenán přímo na fotografii automatizovaným způsobem. Nutno konstatovat, že tato námitka nebyla obsažena v žalobě, právní zástupce pouze v rámci jednání před soudem uvedl, že data pod fotodokumentací jdou doplněna dodatečně a proto se podle něj též jedná o úřední záznam. Tato námitka proto je ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. námitkou nepřípustnou, neboť stěžovatelka tento důvod neuplatnila v řízení před soudem, ač tak učinit mohla.

Stěžovatelka stejně jako v žalobě namítá, že místo přestupku je určeno nekonkrétním způsobem, resp. výrok rozhodnutí o přestupku je ve specifikaci místa přestupku nesrozumitelný. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je místo specifikováno následujícím způsobem: „*na pozemní komunikaci I/36 v Pardubicích ve směru jízdy od Hradce Králové (...) (měřeno v km 24,5)*“. Krajský soud provedl důkaz listinami výtisku výřezu z mapy, z nichž vzal za prokázanou existenci místa uvedeného jako místa spáchání přestupku, neboť existuje 24,5 km pozemní komunikace I/36 ze směru od Hradce Králové do Pardubic. Krajský soud tak ve vztahu k žalobním námitkám potvrdil existenci místa přestupku, které však bylo dostatečně specifikováno již ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Na jiném místě kasační stížnosti stěžovatelka opakuje žalobní námitku, že již ve sdělení o zahájení řízení nebylo místo přestupku dostatečně uvedeno a to ztížilo její obhajobu. Ani s tímto tvrzením nemohl Nejvyšší správní soud souhlasit, neboť ve sdělení bylo místo určeno stejně jako poté ve výroku rozhodnutí. Není tak pravdou, že by se stěžovatelka až v průběhu jednání před krajským soudem dozvěděla o tom, kde vlastně přestupek měla spáchat. S ohledem na to považuje soud za účelové tvrzení, že stěžovatelka stále neví, na jakém místě se měla přestupku dopustit. Stěžovatelce nic nebránilo v tom, aby v odvolání, nebo alespoň v žalobě namítala, že nějakým místem mohla projet dvakrát. Porušení zásady *ne bis in idem* v nyní posuzovaném případě nehrozí, neboť ve správním řízení byl dostatečně zjištěn čas (8:43 hodin), místo i způsob spáchání přestupku tak, aby nemohlo dojít k záměně přestupku za jiný. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014 - 36, ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53, nebo ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016 - 24).

Stěžovatelka namítá nedostatečné vypořádání žalobní námitky absence formy zavinění ve výroku o přestupku. Podle § 77 zákona o přestupcích, ve znění do 30. 9. 2015, musel výrok rozhodnutí o přestupku, jímž byl obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat „*též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*“ Jak krajský soud správně konstatoval, *forma zavinění* jako náležitost výroku byla do zákona zavedena až s účinností od 1. 10. 2015. Tato povinnost byla do § 77 zákona o přestupcích včleněna zákonem č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění pozdějších

předpisů, a některé další zákony. Prvostupňové rozhodnutí o přestupku, na které se požadavky kladeny na výrok vztahují, bylo vydáno dne 1. 7. 2015, tedy v době, kdy ještě nebyla tato změna účinná. Nejvyšší správní soud nepovažuje zdůvodnění krajského soudu, který nekonkretizoval, jakým zákonem mělo dojít k legislativní změně, a jak na tuto změnu pamatují přechodná ustanovení, za nedostatečné. Novela stanovila novou náležitost výroku rozhodnutí o přestupku, a netýkala se tak změny samotné odpovědnosti za přestupek, ke které by musel správní orgán přihlížet, pokud by byla pro pachatele přestupku příznivější. Tyto úvahy mohl ve vztahu k žalobní námitce rozvést i krajský soud, stručnost vypořádání však v tomto případě nebyla takové povahy, že by byl naplněn kasační důvod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Další kasační námitka se týká nedostatečného sdělení obvinění z přestupku a porušení práva na právní pomoc v řízení. Stěžovatelce bylo sdělení o zahájení řízení ve věci přestupku doručeno dne 10. 6. 2015. Je v něm uvedeno vymezení skutku včetně právní kvalifikace [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu v návaznosti na porušení § 4 písm. c) téhož zákona], poučení o hrozící sankci za daný přestupek sdělení obvinění neobsahuje. Stěžovatelka odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002 - 34, publ. pod č. 296/2004 Sb. NSS. V odůvodnění tohoto rozsudku soud konstatoval, že *„(v)ymezení skutku, pro který je řízení zahájeno, musí mít určitý stupeň konkretizace, stejně tak jako musí být z oznámení o zahájení řízení zřejmé, co bude jeho předmětem a o čem bude v řízení rozhodováno; v sankčním řízení i to, jaký postih za dané jednání hrozí.*“ Oproti textu rozhodnutí byl právní závěr vyjádřený v právní větě modifikován tak, že *„v sankčním řízení je potom vhodné uvést, jaký postih za dané jednání hrozí.*“ Na uvedený závěr navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 – 541: *„předmět jakéhokoliv zahajovaného řízení (a pro oznámení o zahájení správně-trestního řízení to platí zvláště) musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit.*“ (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 266/2014 – 14). Nejvyšší správní soud má za to, že v posuzovaném případě stěžovatelka od počátku věděla, jaké jednání a porušení povinností je jí kladeno za vinu a svou procesní obranu mohla směřovat k vytýkanému jednání. K stejné námitce se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44, pod bodem 21 následovně: „*Stěžovatel opět vytkl magistrátu, že jej ve sdělení o zahájení správního řízení nepoučil o hrozící sankci. Povinnost poučit o výši hrozící sankce ovšem z právního řádu jednoznačně nevyplývá. (...) Jinak řečeno, uvedení hrozící sankce je ve sdělení o zahájení správního řízení vhodné, jeho absence však nezakládá nezákonnost. Pokud je stěžovatel nespokojen s kvalitou zastupování ze strany zmocněnce, je to důsledek jeho vlastní volby, který nemůže mít žádný vliv na zákonnost správních rozhodnutí či rozsudku krajského soudu.*“ K námitce stěžovatelky Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze strany krajského soudu by bylo vhodnější, kdyby žalobní námitku vypořádal s tím, že absence hrozící sankce ve sdělení o zahájení správního řízení nezakládá nezákonnost rozhodnutí o přestupku. Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatelka nebyla zkrácena na právu řádně a účinně se hájit v řízení o přestupku, neboť bylo pouze na stěžovatelce, jakou strategii obrany zvolí, a zda se dá zastupovat obecným zmocněncem nebo advokátem.

Ani námitku nepřezkoumatelnosti výše sankce neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Se stěžovatelkou se lze shodnout na tom, že s ohledem na zásadu zákazu dvojího přičítání nelze k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, přihlédnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 4 As 26/2005 – 58). Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52, rušil právě z tohoto důvodu napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost v části týkající se odůvodňující výši sankce. V citovaném případě bylo jako přitěžující skutečnost shledáno to, že se přestupek stal v obci, což bylo součástí zákonné skutkové podstaty předmětného přestupku. O takový případ se ale nyní nejednalo. Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, *„(p)ři určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení."* V nyní posuzovaném případě je z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí na s. 6 zřejmé, že správní orgán přihlédl k závažnosti přestupku a okolnostem, za nichž byl spáchán, které spatřoval v tom, že se jednalo o frekventovanou komunikaci a změřená rychlost se blížila rychlosti, kdy jsou udělovány sankce zákazu činnosti. Správní orgán tak postupoval zcela v souladu s textem zákona o přestupcích. Dále je zřejmé, že správní orgán přihlédl k následku jednání, tedy že jednáním nebyl způsoben žádný následek v podobě hmotné škody či újmy na zdraví. Krajský soud tuto námitku taktéž náležitým způsobem vypořádal na s. 5. K námitce, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není zřejmé, které okolnosti hodnotil jako přitěžující a které jako polehčující, Nejvyšší správní soud uvádí, že se již v rozsudku ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44, pod bodem 25 vyjádřil k obdobnému pokusu vztáhnout § 125 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), podle něhož má trestní soud při odůvodnění druhu trestu a jeho výměry uvést, které okolnosti posoudil jako polehčující a přitěžující, na přestupkové řízení. Takovou povinnost podle soudu zákon o přestupcích v § 12 nestanovuje.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a lze tak potvrdit závěr, že stěžovatelka se přestupku dopustila. Podklady, z kterých správní orgány zjistily skutkový stav věci, přitom nevyvolaly žádné pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.

IV. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud neshledal, že by v daném případě byl naplněn jakýkoliv kasační důvod. S posouzením a postupem krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožnil, a proto kasační stížnost stěžovatelky ve smyslu § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu